

3) będącymi spółdzielniami zrzeszonymi w różnych centralnych związkach spółdzielni

— cenę ustala komisja cen prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej (Komisja Cen Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy), ale tylko w wypadku, gdy z wnioskiem o ustalenie ceny wystąpią łącznie dostawca i odbiorca.

§ 11. Ceny zbytu artykułów kooperacyjnych dostarczanych jednostkom gospodarki uspołecznionej przez:

- 1) przedsiębiorstwa stanowiące własność (bądź oddane w użytkowanie) organizacji społecznych prowadzących za zgodą właściwych organów działalność gospodarczą,
- 2) nie uspołecznionych producentów

— ustalone są przez komisje cen prezydiów właściwych wojewódzkich rad narodowych (Komisję Cen Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy) na zasadach i w trybie określonych w przepisach o ustalaniu cen zbytu nowo produkowanych artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych oraz cen usług (robót) przemysłowych, świadczonych na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej.

§ 12. 1. Ceny ustalone w trybie określonym w § 8—10 mają moc tylko w okresie rocznym, określonym § 6 ust. 2. Zmiany tych cen powinny być dokonywane według zasad określonych w § 6 ust. 3—5 i w trybie określonym w § 5, 8—10.

2. Ceny zbytu artykułów kooperacyjnych mogą ulec zmianie, jeżeli w trakcie wykonywania umowy Państwowa Komisja Cen zarządzi zmianę cen surowców i materiałów, z których wytwarzany jest artykuł kooperacyjny. Podwyższenie lub obniżenie ceny może nastąpić tylko o różnicę wynikającą z tych zmian.

§ 13. Jeżeli co do ceny artykułu kooperacyjnego wynikł spór dopiero w toku rozliczeń za wykonaną dostawę, a obie strony podlegają orzecznictwu komisji arbitrażowych, cenę ustala właściwa komisja arbitrażowa.

3. Przepisy dodatkowe.

§ 14. 1. Jeżeli stawka zysku faktycznie osiągniętego na produkcji artykułu kooperacyjnego przewyższa więcej niż o $\frac{1}{3}$ stawkę zysku uwzględnioną w kalkulacji (§ 4 ust. 1 i § 5 ust. 1), to różnicę między zyskiem faktycznie osiągniętym a zyskiem obliczonym według stawki uwzględnionej w kalkulacji zwiększonym o $\frac{1}{3}$ uważa się za zysk nadmierny, podlegający odprowadzeniu do budżetu na zasadach i w trybie określonych przez Ministra Finansów.

2. Jeżeli zysk nadmierny ujawniony zostanie przez zjednoczenie lub przez organy kontroli zewnętrznej (np. bank, wydział finansowy prezydium rady narodowej, organy kontroli cen), to — w odniesieniu do państwowych przedsiębiorstw przemysłowych objętych planowaniem terenowym i spółdzielni — zysk nadmierny podlega odprowadzeniu do budżetu według tych samych zasad, jakie w tym względzie obowiązują na podstawie odrębnych przepisów państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe objęte planowaniem centralnym.

3. Zysku nadmiernego nie ustala się, jeżeli wartość dostaw kooperacyjnych objętych umową w ciągu roku jest niższa od 50.000 zł.

§ 15. 1. Jeżeli artykuł kooperacyjny, którego produkcja prowadzona jest w oparciu o cenę uzgodnioną, ma być dostarczony również innym odbiorcom zaopatrzeniowym, należy stosować cenę nie wyższą od ceny stosowanej dla odbiorcy, z którym cena została uzgodniona.

2. W razie gdy artykuły kooperacyjne stają się przedmiotem stałych dostaw dla wielu odbiorców lub gdy wyroby te produkowane są przez wielu dostawców, Państwowa Komisja Cen może na wniosek zainteresowanych ministrów lub z urzędu włączyć je do obowiązujących cenników.

§ 16. 1. Jeżeli artykuł kooperacyjny ma być zbywany jednostkom handlowym (zbyt, hurt, detal) na zaopatrzenie ludności, cenę detaliczną ustala właściwy organ w trybie obowiązujących przepisów na wniosek dostawcy uzgodniony z właściwą jednostką handlową. Na pokrycie dodatkowych kosztów związanych z przygotowaniem dostaw rynkowych (metkowanie itp.) można ustalić w obowiązującym trybie narzut lub prowizję dla dostawcy.

2. Narzut lub prowizję, o których mowa w ust. 1, ustala Państwowa Komisja Cen na wniosek jednostki nadrzędnej dostawcy.

§ 17. W razie gdy decyzją organów zwierzchnich produkcja artykułu kooperacyjnego przekazana została innemu producentowi, zgodnie z przepisami uchwały nr 164 Rady Ministrów z dnia 9 października 1970 r. w sprawie zapewnienia ciągłości zaspokojenia zapotrzebowania na wyroby przemysłu uspołecznionego (Monitor Polski Nr 37, poz. 278), cena uzgodniona przez dotychczasowego producenta obowiązuje również nowego producenta, bez względu na wykazywany przez niego poziom kosztów. Cena ta obowiązuje w okresie ustalonym w umowie przez dotychczasowego producenta.

§ 18. Zmiany cen dokonywane przez zainteresowane strony po upływie dwóch lat wykonywania danej produkcji kooperacyjnej uważa się za urzędowe zmiany cen, upoważniające do korygowania finansowych wskaźników przedsiębiorstwa.

4. Przepisy końcowe.

§ 19. Przepisy §§ 1—18 nie naruszają obowiązujących przepisów w zakresie zasad, kompetencji i trybu ustalania cen artykułów i usług (robót) nietypowych.

§ 20. Traci moc uchwała nr 185 Rady Ministrów z dnia 28 maja 1963 r. w sprawie cen zbytu artykułów nabywanych na podstawie zawartych pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej umów w ramach kooperacji przemysłowej (Monitor Polski z 1963 r. Nr 47, poz. 230 i z 1968 r. Nr 53, poz. 367).

§ 21. Wykonanie uchwały porucza się właściwym ministrom, Ministrowi Finansów i Przewodniczącemu Państwowej Komisji Cen.

§ 22. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1971 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

UCHWAŁA Nr 38 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 lutego 1971 r.

w sprawie cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej oraz cen w systemie generalnych dostaw dla odbiorców krajowych.

Na podstawie art. 2 i 3 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

1. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Artykułami nietypowymi w rozumieniu uchwały są wyroby nie objęte obowiązującymi cennikami (decyzjami

organów właściwych do ustalania cen), których produkcja ma charakter jednorazowy i wykonywana jest na warunkach technicznych, określonych indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Przez produkcję jednorazową rozumie się również produkcję małoseryjną, jeżeli ma ona charakter niepowtarzalny.

3. Przewodniczący Państwowej Komisji Cen może z urzędu lub na wniosek właściwego ministra określić warunki, inne niż wymienione w ust. 1, powodujące zakwalifikowanie artykułów jako nietypowe.

4. Przez nietypowe usługi (roboty) przemysłowe rozumie się usługi nie objęte obowiązującymi cennikami, taryfami (decyzjami organów właściwych do ustalania cen), wykonywane na indywidualne zamówienie.

§ 2. 1. Ilekroć w uchwale jest mowa:

- 1) o ministrach — należy przez to rozumieć także przewodniczących komitetów sprawujących funkcje naczelnych organów administracji państwowej oraz kierowników urzędów centralnych;
- 2) o zjednoczeniu — należy przez to rozumieć także inne jednostki nadrzędne grupujące przedsiębiorstwa państwowe lub spółdzielnie, jak również kombinaty podległe bezpośrednio ministrom;
- 3) o przedsiębiorstwie państwowym — należy przez to rozumieć także kombinaty zgrupowane w zjednoczeniach;
- 4) o dostawcy — należy przez to rozumieć przedsiębiorstwo (spółdzielnię), które jest wykonawcą artykułu nietypowego;
- 5) o odbiorcy — należy przez to rozumieć przedsiębiorstwo (spółdzielnię), dla którego artykuł nietypowy jest przeznaczony;
- 6) o artykułach nietypowych lub cenach artykułów nietypowych — należy przez to rozumieć również nietypowe usługi (roboty) przemysłowe oraz opłaty za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe.

2. Uprawnienia ministrów do składania wniosków, przewidziane w § 1 ust. 3 i § 4 ust. 2, przysługują odpowiednio zarządom centralnych związków spółdzielni.

2. Zasady i tryb ustalania cen przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe objęte planowaniem centralnym, państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe objęte planowaniem terenowym i spółdzielnie.

§ 3. Ceny artykułów nietypowych produkowanych przez jednostki gospodarki społecznej dla jednostek gospodarki społecznej uzgadniają dostawcy z odbiorcami według zasad określonych w §§ 4—9.

§ 4. 1. Ceny artykułów nietypowych określa się na podstawie kalkulacji wstępnej (kalkulacji planowej) kosztu ich produkcji, sporządzonej przez dostawcę zgodnie z obowiązującymi w danej branży zasadami kalkulacji, z uwzględnieniem zysku ustalonego w trybie określonym w ust. 2.

2. Przewodniczący Państwowej Komisji Cen w uzgodnieniu z Ministrem Finansów na wniosek właściwego ministra ustali stawki zysku uwzględniane w cenach artykułów nietypowych w wysokości stosowanej dla podobnych branż produkcji zaopatrzeniowo-inwestycyjnej.

3. W trybie określonym w ust. 2 mogą być ustalone odrębne stawki zysku dla poszczególnych przedsiębiorstw (spółdzielni) specjalizujących się w produkcji nietypowej bądź dla tych przedsiębiorstw (spółdzielni), w których udział produkcji nietypowej jest szczególnie duży albo w których produkowane są artykuły mające szczególne znaczenie dla gospodarki narodowej.

§ 5. 1. Kalkulacja sporządzona przez dostawcę, stanowiąca podstawę do uzgodnienia ceny (§ 4 ust. 1), powinna być sprawdzona przez odbiorcę. Jeżeli strony nie postanowią

inaczej, odbiorca powinien zgłosić zastrzeżenia do kalkulacji w terminie 14 dni od daty jej otrzymania.

2. Za cenę uzgodnioną uważa się cenę potwierdzoną pisemnie przez odbiorcę.

§ 6. 1. Jeżeli stawka zysku faktycznie osiągniętego na produkcji artykułu nietypowego przewyższa więcej niż o $\frac{1}{3}$ stawkę zysku uwzględnioną w kalkulacji (§ 4 ust. 1 i § 5 ust. 1), to różnicę między zyskiem faktycznie osiągniętym a zyskiem obliczonym według stawki uwzględnionej w kalkulacji, zwiększonym o $\frac{1}{3}$, uważa się za zysk nadmierny podlegający odprowadzeniu do budżetu.

2. Jeżeli zysk nadmierny ujawniony zostanie przez zjednoczenie lub przez organy kontroli zewnętrznej (np. bank, wydział finansowy prezydium rady narodowej, organy kontroli cen), to — w odniesieniu do państwowych przedsiębiorstw przemysłowych objętych planowaniem terenowym i spółdzielni — zysk nadmierny podlega odprowadzeniu do budżetu według tych samych zasad, jakie w tym względzie obowiązują na podstawie odrębnych przepisów państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe objęte planowaniem centralnym.

3. Minister Finansów określi szczegółowe zasady oraz tryb rozliczeń zysku nadmiernego.

§ 7. 1. Zysk nadmierny (§ 6 ust. 1) na produkcji nietypowych maszyn i urządzeń dostawca zwraca odbiorcy.

2. Dostawca zobowiązany jest do sporządzenia kalkulacji wynikowego kosztu produkcji nietypowych maszyn i urządzeń w tym samym układzie, w jakim sporządzona była kalkulacja wstępna (kalkulacja planowa) kosztu zgodnie z obowiązującymi w danej branży zasadami kalkulacji, i poinformowania odbiorcy o wysokości wynikowego kosztu produkcji nie później niż w terminie 6 tygodni po upływie miesiąca, w którym dostawa nietypowych maszyn i urządzeń została dokonana. Odbiorca może w terminie 2 tygodni od otrzymania informacji o wysokości wynikowego kosztu produkcji zażądać od dostawcy przedłożenia pełnej kalkulacji wynikowego kosztu produkcji artykułu nietypowego. Obowiązek sporządzenia kalkulacji wynikowej nie dotyczy wypadków, w których uzgodniona cena nietypowej maszyny lub urządzenia jest niższa od 10.000 zł, a wartość dostawy innych wyrobów nietypowych jest niższa od 50.000 zł.

3. Jeżeli zwrot różnicy (ust. 1) nie nastąpi w ciągu 3 miesięcy od wykonania dostawy, dostawca odprowadza dodatkowo do budżetu kwotę stanowiącą 50% tej różnicy.

4. Przepis § 6 ust. 3 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 8. Jeżeli artykuł nietypowy różni się wykonaniem lub wyposażeniem od artykułu typowego, objętego cennikiem obowiązującym dostawcę, lub od artykułu, na który została ustalona cena przez organ właściwy dla dostawcy, a w obowiązującym dla artykułu typowego cenniku (cenie) nie przewidziano dla tych zmian odpowiednich narzutów lub opustów, cenę artykułu nietypowego określa się zwiększając lub zmniejszając cenę artykułu typowego o różnicę kosztów wynikającą z dokonanych zmian z uwzględnieniem przypadającego od tej różnicy zysku w wysokości ustalonej w trybie przewidzianym w § 4 ust. 2.

§ 9. 1. W wyjątkowych wypadkach (np. w razie nietypowych skomplikowanych remontów i produkcji skomplikowanych maszyn i urządzeń), gdy w chwili zawierania umowy dane dotyczące warunków technicznych nie pozwalają na sporządzenie dokładnej kalkulacji, dopuszczalne jest określenie limitu ceny.

2. Jeżeli określony został limit, cenę ostateczną ustala się na podstawie kalkulacji kosztu wynikowego. Jeżeli cena wynikająca z tej kalkulacji jest wyższa od określonego limitu ceny, za cenę ostateczną przyjmuje się cenę równą limitowi.

3. Limity cen uzgadniane są przez wykonawcę i zamawiającego według zasad ustalonych w § 3 i 4.

§ 10. 1. Jeżeli dostawcy i odbiorcy zgrupowani (zrzeszeni) w tych samych jednostkach organizacyjnych nie osiągną uzgodnienia cen, to ceny te ustala:

- 1) dla dostawców i odbiorców objętych planowaniem centralnym i zgrupowanych w tym samym zjednoczeniu — dyrektor naczelny tego zjednoczenia,
- 2) dla dostawców i odbiorców państwowych i spółdzielczych będących uczestnikami porozumienia branżowego — dyrektor naczelny zjednoczenia wiodącego,
- 3) dla dostawców i odbiorców objętych planowaniem centralnym, zgrupowanych w różnych zjednoczeniach przemysłowych danego ministerstwa — minister,
- 4) dla dostawców i odbiorców objętych planowaniem terenowym, zgrupowanych w tym samym zjednoczeniu terenowym — dyrektor tego zjednoczenia,
- 5) dla dostawców i odbiorców zrzeszonych w tym samym wojewódzkim związku spółdzielni — zarząd tego związku,
- 6) dla dostawców i odbiorców zrzeszonych w różnych wojewódzkich związkach spółdzielni danego centralnego związku spółdzielni — zarząd tego związku.

2. Odbiorcy, o których mowa w ust. 1, powinni niezwłocznie powiadomić organy właściwe do ustalania cen, wymienione w tym ustępie, o nieosiągnięciu porozumienia, przekazując im jednocześnie materiały związane z próbą uzgodnienia ceny (kalkulacja dostawcy, zastrzeżenia i wnioski odbiorcy do tej kalkulacji, dalsze stanowisko wykonawcy wobec wniosków odbiorcy).

§ 11. 1. Jeżeli dostawcy i odbiorcy nadzorowani przez różnych ministrów nie uzgodnią ceny, uzgodnienie to dokonywane jest przez właściwych ministrów na wniosek ministra nadzorującego odbiorcę.

2. W razie gdy nie zostanie osiągnięte porozumienie co do ustalenia ceny w trybie, o którym mowa w ust. 1, a wartość zamówienia przekracza 3 mln zł, cenę tę ustala Państwowa Komisja Cen na wniosek ministra nadzorującego odbiorcę.

§ 12. Jeżeli nie nastąpi uzgodnienie cen pomiędzy dostawcami i odbiorcami:

- 1) objętymi planowaniem terenowym, zgrupowanymi w różnych zjednoczeniach przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego,
- 2) będącymi jednostkami państwowymi objętymi planowaniem terenowym i spółdzielniami,
- 3) będącymi spółdzielniami zrzeszonymi w różnych centralnych związkach spółdzielni

— cenę ustala komisja cen prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej (Komisja Cen Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy), ale tylko w wypadku, gdy z wnioskiem o ustalenie ceny wystąpią łącznie dostawca i odbiorca.

§ 13. Ceny nietypowych artykułów oraz limity cen mogą ulec zmianie, jeżeli w trakcie wykonywania umowy Państwowa Komisja Cen zarządzi zmianę cen surowców i materiałów, z których wytwarzany jest artykuł nietypowy. Podwyższenie lub obniżenie ceny oraz limitu ceny może nastąpić tylko o różnicę tych zmian.

§ 14. Jeżeli co do ceny artykułu nietypowego wynikł spór dopiero w toku rozliczeń za wykonaną dostawę, a obie strony podlegają orzecznictwu komisji arbitrażowych, cenę ustala właściwa komisja arbitrażowa.

§ 15. W razie gdy właściwości danych branż tego będą wymagały, Państwowa Komisja Cen na wniosek właściwego ministra określi odrębny tryb i inne terminy uzgadniania cen artykułów nietypowych niż przewidziane w § 5 ust. 1.

3. Zasady i tryb ustalania cen artykułów nietypowych produkowanych dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej.

§ 16. 1. Ceny artykułów nietypowych produkowanych przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej (wykonawca)

dla jednostek gospodarki uspołecznionej (zamawiający) uzgadniają wykonawcy z zamawiającymi, gdy:

- 1) wartość zamówienia udzielanego przez jednostki budżetowe (urzędy, szkoły, szpitale itp.) nie przekracza kwoty 10.000 zł,
- 2) wartość zamówienia udzielanego przez inne jednostki gospodarki uspołecznionej nie przekracza kwoty 30.000 zł.

2. Gdy wartość zamówienia przekracza kwoty wymienione w ust. 1, właściwa dla siedziby wykonawcy komisja cen prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Komisja Cen Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy) ustala cenę, którą jednostka gospodarki uspołecznionej może zapłacić za artykuł nietypowy zamawiany u jednostki gospodarki nie uspołecznionej.

3. Cenę artykułu nietypowego ustala się na podstawie kalkulacji sporządzonej przez wykonawcę według obowiązujących przepisów, zaopiniowanej przez zamawiającego.

4. Cena ustalona zgodnie z przepisem ust. 2 ma charakter ceny maksymalnej. Cenę niższą od ceny maksymalnej uzgadnia zamawiający z wykonawcą.

§ 17. 1. Właściwy minister w porozumieniu z Państwową Komisją Cen może upoważnić podległe mu jednostki do uzgadniania cen artykułów nietypowych również i wtedy, gdy wartość zamówienia przekracza kwotę określoną w § 16 ust. 1.

2. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, może być udzielone tylko jednostce państwowej, której stan organizacyjny daje gwarancje, że przekazane uprawnienie wykorzysta zgodnie z zasadami określonymi w uchwale.

§ 18. Jeżeli zamawiającym jest jednostka gospodarki uspołecznionej, a zamówienie zostało udzielone w drodze przetargu, przepis § 16 ust. 2 nie ma zastosowania. W tym wypadku strony uzgadniają cenę artykułu nietypowego na podstawie kalkulacji sporządzonej przez wykonawcę według obowiązujących przepisów.

§ 19. Uzgadnianie ceny artykułu nietypowego (§ 16 ust. 1, § 17 i § 18) odbywa się w sposób określony w § 5.

§ 20. Państwowa Komisja Cen na wniosek Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości może określić szczegółowy tryb uzgadniania cen artykułów nietypowych produkowanych dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej.

§ 21. Przepisy §§ 16—20 stosuje się również do:

- 1) przedsiębiorstw stanowiących własność (bądź oddanych w użytkowanie) organizacji społecznych prowadzących, za zgodą właściwych organów działalność gospodarczą,
- 2) rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu.

4. Ustalanie cen przy dostawach na rzecz generalnych dostawców.

§ 22. 1. Przepisy §§ 3—15 stosuje się odpowiednio przy dostawach artykułów nietypowych na rzecz generalnego dostawcy oraz do artykułów nietypowych wykonywanych we własnym zakresie przez generalnych dostawców.

2. Przez generalnego dostawcę rozumie się jednostkę gospodarczą wyznaczoną przez właściwego ministra bądź zarząd właściwego centralnego związku spółdzielczego do wykonywania funkcji generalnego dostawcy w systemie generalnych dostaw dla odbiorców zgodnie z przepisami obowiązującymi w tym zakresie.

§ 23. 1. Cenę całości świadczeń objętych umową zawartą pomiędzy generalnym dostawcą a inwestorem o kompletne wyposażenie obiektu lub zadania inwestycyjnego określa umowa (cena umowna).

2. Cena umowna składa się z cen poszczególnych świadczeń, obliczonych przy zastosowaniu obowiązujących przepisów, i przysługujących generalnemu dostawcy prowizji za kompletowanie dostaw oraz, w zależności od potrzeb, prowizji na fundusz gwarancyjny i na fundusz ryzyka, ustalonych na podstawie przepisów odrębnych.

3. W cenie umownej uwzględnia się:

- 1) ceny artykułów nietypowych według cen określonych stosownie do przepisu § 22 ust. 1,
- 2) ceny artykułów (maszyn, urządzeń, usług i robót) objętych obowiązującymi cennikami (decyzjami organów właściwych do ustalania cen), zakupionych przez generalnego dostawcę — według cen zakupu.

5. Przepisy końcowe.

§ 24. 1. Uchwała nie ma zastosowania do artykułów i usług produkowanych lub wykonywanych na potrzeby ludności.

2. Uchwała nie narusza odrębnych przepisów regulujących zasady i tryb tworzenia cen artykułów kooperacyjnych oraz artykułów przeznaczonych na eksport.

§ 25. Tracą moc uchwała nr 72 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1963 r. w sprawie cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1963 r. Nr 17, poz. 96, z 1966 r. Nr 1, poz. 4 i Nr 26, poz. 132, z 1968 r. Nr 10, poz. 57 oraz z 1970 r. Nr 20, poz. 167) oraz przepisy wydane przez właściwych ministrów na podstawie § 10 tej uchwały.

§ 26. Wykonanie uchwały porucza się właściwym ministrom, Ministrowi Finansów i Przewodniczącemu Państwowej Komisji Cen.

§ 27. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1971 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

123

OBWIESZCZENIE MINISTRA OŚWIATY I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 2 marca 1971 r.

zmieniające obwieszczenie w sprawie wykazu obowiązujących resortowych aktów prawnych ogłoszonych w Monitorze Polskim.

Zgodnie z cz. III lit. c) wytycznych stanowiących załącznik do zarządzenia nr 14 Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1968 r. w sprawie uporządkowania resortowych aktów prawnych i ograniczenia ich ilości — w obwieszczeniu Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego z dnia 15 marca 1969 r. w sprawie wykazu obowiązujących resortowych aktów prawnych ogłoszonych w Monitorze Polskim (Monitor Polski Nr 17, poz. 149) wprowadza się następujące zmiany:

1) w tekście obwieszczenia oraz w tytule załącznika wyrazy: „według stanu na dzień 1 lutego 1969 r.” zastępuje

się wyrazami: „według stanu na dzień 1 lutego 1971 r.”;

- 2) w wykazie stanowiącym załącznik do obwieszczenia:
 - a) skreśla się pozycje oznaczone lp. 22⁴⁾, 27, 32, 33⁷⁾, 37 oraz całą część IV;
 - b) kolumnę 4 wykazu uzupełnia się wyrazami:
 - pod lp. 11 — „i z 1969 r. Nr 10, poz. 96”,
 - pod lp. 30 — „i z 1970 r. Nr 5, poz. 44”,
 - pod lp. 31 — „i z 1969 r. Nr 20, poz. 169”,
 - c) dodaje się pozycje oznaczone lp: 32, 38a, 38b, 38c, 38d i 40a w brzmieniu:

Lp.	Data aktu	Tytuł aktu (w sprawie)	Akt ogłoszony rok, nr i poz. Monitora Polskiego oraz późniejsze zmiany
32	„6.II.1959 r.	rozszerzenia uprawnień przedsiębiorstwa pn. „Państwowe Wydawnictwo Naukowe”	1959 r. Nr 19, poz. 85
38a	6.VI.1969 r.	ustalenia liczby mandatów dla członków Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego z wyboru reprezentujących główne kierunki studiów w poszczególnych typach szkół wyższych	1969 r. Nr 27, poz. 209
38b	28.VI.1969 r.	szczególowych zasad przyznawania pomocy materialnej studentom szkół wyższych	1969 r. Nr 29, poz. 221
38c ⁴⁾	15.VIII.1970 r.	warunków powoływania, awansowania i zwalniania adiunktów, starszych asystentów i asystentów w szkołach wyższych	1970 r. Nr 29, poz. 246
38d	28.XI.1970 r.	zaszeregowania do grup uposażenia nauczycieli studium wojskowego w szkołach wyższych	1970 r. Nr 43, poz. 350
40a	13.VIII.1958 r.	Zarządzenie Naczelnego Dyrektora Archiwów Państwowych w sprawie zasad przekazywania materiałów archiwalnych do archiwów państwowych	1958 r. Nr 73, poz. 432”

38c⁴⁾ i Ministrów Zdrowia i Opieki Społecznej, Żeglugi oraz Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki.

Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego: H. Jabłoński

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
 Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa 34, ul. Powsińska 69/71 (skrytka pocztowa nr 3).

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
 w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.